

1912

butlletí informatiu
juliol-agost 2014

Agrupació Excursionista "Catalunya"

Joan Cabré i Roger Sant al cim del Canigó

1714 / 2014

Joan Cabré prop del cim del Canigó (foto: Roger Sant)

El foc al cim del Canigó d'on surtiran les diferents flames (foto: Roger Sant)

DEURES D'ESTIU PER LA HISTÒRIA DE L'AEC

*Ha arribat l'estiu i una bona part del soci
tenim entre els nostres objectius:
anar a fer muntanya, senderisme, alpinisme,
escalada, btt, turisme eqüestre, campaments,
avencs... i, amb aquest ampli escenari,
se'ns obre l'oportunitat de fotografiar
tant les vivències personals
com el paisatge pel que ens movem.*

Tenim doncs una bona oportunitat de fer alguna fotografia, de muntanya, del Pedraforca, de fauna i flora o de curses de muntanya, per presentar-les a la VIII edició del Memorial Agustí Torrens i Barrachina, un concurs en el que l'Agrupació forma part de l'organització.

També quan al vespre gaudim de les postes de sol, del sopar, de l'observació de les estrelles o l'esclat de la tempesta, podem prendre alguns apunts de l'ocorregut durant la jornada per, un cop a casa, ajudar a escriure la història de l'AEC fent articles pel butlletí sense importar-nos possibles errades ortogràfiques o l'idioma amb el que l'escriurem ●

Í N D E X

3 EDITORIAL: Deures d'estiu per la història de l'AEC

4 MUNTANYA: La Flama del Canigó

6 MUNTANYA: El foc del Canigó;
Missatge de la flama del Canigó 2014

8 AEC: Diada del soci

9 MUNTANYA: 50ª Festa de la cançó de Muntanya

11 CULTURA: Ruta modernista per Terrassa

AGENDA D'ACTIVITATS:

16 Calendari MUNTANYA, CAIAC,

NFANTILS-JUVENILS i altres activitats

17 Calendari S.E.A.M. i GLACERA

18 MUNTANYA: Torrent de la Cabana

19 MUNTANYA: Travessa del Carlit

20 MUNTANYA: Senderisme Ter 8

22 MUNTANYA: Cicle d'excursions per Collserola

24 SOCIS: Agraïment a en Xavi Díez

25 MUNTANYA: Siurana-l'Arbolí

27 L'ITINERARI: Cim del Montclar

30 A.E.C.: Diversos

FLAMA DEL CANIGÓ

Per Roger Sant

22 i 23 de juny de 2014

Com cada any, quan arriba Sant Joan, es celebra la festa nacional dels Països Catalans on el foc és el protagonista.

Enguany volíem portar la flama que encén les fogueres des del mateix cim del Canigó. No hi ha cap acte millor que aquest per poder aplicar el lema de l'agrupa:

"excursionisme, país i cultura".

Roger Sant i Joan Cabré

Tot això, no és possible sinó vas ben acompanyat, així que en Joan Cabré i un servidor vam fer camí cap al Canigó, carregats amb tot de material: grampons, piolet, corda, tascons, "friends", casc i un fanalet per portar la flama.

Vam sortir el dissabte 21 per anar cap allà tranquil·lament, buscar el refugi on passaríem les nits i preparar-nos bé per aguantar l'endemà, que ens esperava una jornada ben llarga.

El matí següent ens vam llevar ben d'hora per aprofitar bé el dia. Vam carregar amb tot el material i vam fer camí cap al refugi de Cortalets. Te-

níem clar per on volíem pujar, per tant tot i no seguir camins, vam arribar a l'inici de la canal de Barbet, que ens conduïa a la Bretxa de Durier. Abans de començar la pujada vam esmorzar, ens vam calçar els grampons, vam agafar el piolet, ens vam encordar en "ensamble" i vam començar a pujar. Vam pujar sense complicacions fins a pocs metres del final de la bretxa, on hi ha un bloc de grans dimensions encaixonat, que no permet acabar-la tal i com l'has començat. En aquest moment vam haver de parar, treure'ns els grampons i passar de fer alpinisme a començar a escalar. En Joan obria via mentre anava saludant a la gent que anava a fer el cim des de les rutes més populars. La pedra és bona tot i estar un pèl descomposta. Un cop a dalt de la bretxa, se'ns obrien unes bones vistes del paisatge i també de la munió de gent que anava i tornava del cim. Des de primera hora ja es respirava l'ambient d'un dia molt especial.

Des d'aquí teníem el cim a tocar, ara bé, encara teníem tot el dia

per endavant i... dit i fet, ens en vam a anar a resseguir la cresta, en direcció sud, fins al pic de Tretzevents (segon pic més alt del massís). Deixant el Canigó enrere recorrem la cresta, que és senzilla, però està poc marcada. Per arribar al cim de Tretzevents vam realitzar l'ascensió a dos cims més, el Puig Sec i Puig del Roc Negre. Després de recórrer tota la cresta vam baixar als llacs anomenats Gorgs de Cadí. Vam dinar, ens vam banyar i vam descansar, perquè encara quedaven hores per a l'encesa de la flama. Al cap d'una estona vam sortir i vam començar a pujar l'ascensió final al Canigó. De camí ens vam trobar amb un isard a qui no preocupava massa la nostra presència al seu costat. Abans d'arribar al cim encara vam poder gaudir més ja que ens quedava la pujada per la xemeneia, una grimpada que et condueix directament al cim.

I, finalment, objectiu assolit, ja érem al cim del Canigó ara tocava observar les vistes i gaudir del moment màgic que procediria.

Eren les 7 del vespre i encara quedaven 5 hores per l'encesa. Érem dels primers d'arribar i vam poder fer les fotos abans que arribés tothom i fos més complicat. A mesura que passaven els minuts anava arribant gent en comptagotes. Arribava gent de tot el país, venien de pobles de Lleida, Tarragona, Girona, Barcelona, de la Catalunya Nord i Andorra.

Aquí la desconeixença entre les persones desapareix, tothom es

saluda, s'explica com ha arribat fins allà, retrobes gent que potser només veus una vegada l'any, experimentes noves rutes per arribar-hi, segueixes la tradició que feien antecessors, xerres amb la gent, fas broma, cantes, etc. Cadascú té el seu lloc allà. Ara és quan es sent la màgia del dia, encara quedaven hores per la flama, però aquest és el moment on es viu més intensament un reguitzell de sentiments. Molts diuen que el cim és estret i petit, jo puc dir que no és veritat, tothom hi té cabuda, sigui d'on sigui, arribi com arribi, escalant, grimpant, crestejant, caminant, corrent. Pot ser petit físicament, però molt gran a dins de cadascú.

La quantitat d'emocions que es respirava és inexplicable, no és només anar a buscar la flama per encendre fogueres. No és només símbol de germanor dels pobles en defensa d'una cultura i una tradició. És molt més. Es respirava solidaritat, generositat, companyonia, amistat, confiança. Les persones que hi érem sabíem que no només anàvem a buscar un símbol, sinó també a gaudir dels sentiments que produïa el moment. Aquesta és la màgia de fer aquesta festa en un lloc tant emblemàtic com el Canigó, on l'Agrupació hi té molt a veure ja que defensa els tres valors presents a l'acte: "excursionisme, país i cultura".

Nosaltres sabem que hi tornarem per viure-ho més i millor!

Visca la Flama del Canigó! •

EL FOC DEL CANIGÓ, DE L'AEC AL PEVETER DE LA SAGRADA FAMÍLIA

La Flama, escortada per socis de l'AEC i dos grups de tabalers van acompanyar als portadors de la Flama del Canigó fins a la Sagrada Família des de les portes de l'Agrupada a l'escenari, situat davant de la façana del Naixement, del Temple barceloní, on els portadors van llegir el Missatge de la Flama del Canigó 2014 escrit pel periodista Carles Capdevila.

Un cop ambdós van llegir l'escrit, van portar la Flama fins al peveter situat a l'interior del recinte de la Sagrada Família per esperar a les 10 del vespre per encendre la Foguera de Sant Joan •

El foc als carrers de la Sagrada Família (foto: Manuel Cabanillas)

MISSATGE DE LA FLAMA DEL CANIGÓ 2014

Per: Carles Capdevila (Periodista)

Una flama il·lumina i escalfa. Reuneix gent al seu voltant.

La Flama del Canigó, com a flama en moviment, il·lumina un camí i escalfa els ànims. Mobilitza

gent al seu voltant.

Tenim una flama que no s'ha apagat mai: la d'un teixit associatiu impa-

Moment dels parlaments (foto: Manuel Cabanillas)

nable, la d'un poble organitzat i organitzador que ha demostrat capacitat per resistir i per avançar. I que té visió, fa camí, obre camins.

Itenim ganes de celebrar-ho, com cada any, quan arriba Sant Joan.

Els que ara som aquí, en aquesta plaça, som una flama en moviment. Sabem on anem i sabem que hi anirem. Als nostres ulls brilla la flama de la determinació, de la il·lusió, del projecte. Estem aquí drets i decidits i sabem que tenim dret a decidir.

Som gent pacífica i il·luminada per l'escalfor d'una flama que ens marca el camí. Som, és clar que sí, gent mobilitzada. Volem la màxima plenitud. Treballem per tenir-la. Ens hem de guanyar el que creiem que mereixem, ens ho hem de merèixer. Ho farem.

Per enlairar la flama és bo protegir-se la roba, arremangar-se. Som gent a qui li agrada arremangar-se, que s'aixeca les vegades que calgui per convertir els somnis en

projectes. No ens aturarem fins a fer-los realitat, ben desperts.

Som història, som present i som voluntat de continuar sent amb alegria. Tenim aspiracions sense límits, tenim força de voluntat, tenim la cultura per bandera i ens reconeixem en la tradició per canviar el món. Toquem de peus a terra i, seguint la Flama del Canigó, avancem sense por.

Ens agrada reunir-nos, agrupar-nos, associar-nos, donar-nos la mà, fer un cercle, contemplar junts la flama que ens uneix, parlar clar i català. Celebrar-ho decididament. Plegats i sense plegar-nos.

Som gent entusiasta. Som gent amb un passat mil·lenari que ens impressiona i ens cohesiona, però que és insignificant al costat del nostre futur. Som persones mobilitzades desinteressadament perquè el nostre interès és col·lectiu, és popular. I és imparable. Ens manifestem units. El nostre somriure brilla tant com la flama i encén tots els focs de l'esperança ●

DIADA DEL SOCI

19-JUNY-2014

Per: Jordi Romagosa (soci 1224)

A les 8 i l'Agrupació s'ha anat omplint d'amics i amigues. Salutacions, encaixades de mans, petons...

Alguns dels assistents (foto: Jordi Romagosa)

Passem a la sala d'actes i seiem, és ben plena, una bona colla s'han quedat drets al llindar de la sala.

A la pantalla s'hi projecta el Web de l'Agrupació

En Jep, ajudat per en Xavi Diez i en Jordi Pino, reparteix els trofeus, escuts i medalles..., fins i tot algun fora d'hora, per temes laborals.

Les Seccions han preparat reportatges i ens els passen. L'Escola Glacera també ens passa un molt interessant reportatge de les seves activitats i d'altres relacionades amb l'alta muntanya i l'escalada. Sobre tot resulten impressionants unes imatges d'ascensions a l'Everest, multitudinàries amb corrues de gent pujant i baixant i entrecreuant-se al graó Hillary.

S'acaben els reportatges i ens desplaçem a l'entorn d'unes llargues

taules, plenes d'entrepanes, cerveses, truites, olives... Les vistes d'aquelles gentades a l'Everest ens han obert la gana i aviat fem els honors a les viandes que tan amablement ens han preparat unes quantes amigues. Quan ja pensàvem que tot s'havia acabat surten les ampolles de cava del Tricentenari, uns croissants i encara un gotets de postres dolços.

J.A. Pujante, Jep Tapias i Jordi Pino

Al grupet on jo m'he afegit hi tenim grans xerrades, evocacions nostàlgiques, retrobades amb un punt d'emoció i molta alegria, i també, és clar, algun record d'algú que ja no hi és...

Són les 10 i els de poble hi tenim una bona estona per a tornar a casa.

Fins l'any que ve! •

50ª FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

Montserrat, 1 de juny de 2014

Per: Jordi Romagosa (soci 1224)

*Quan na Dolors i jo arribem a la cruïlla
de Padilla-Provença, ja hi ha una colleta de samarretes
carbassa fent-la petar, la colla es va fent gran
i quan arriba l'autocar hi pugem.*

Foto: Dolors Carrasquer

Recompte i engegà. Són 2/4 de 9. Cap a Travessera de Dalt, on hi recollim una altra bona colla, d'allà tornem a l'Agrupà per recollir algú que s'hi està esperant. seguim fins l'estadi del Barça i se'ns hi uneixen la resta. Ara sí, autovia enllà. El dia ha sortit radiant i net, després de tants dies de pluges i boires.

Quan passem Can Massana i avancem cap a Montserrat per aquella carretera de revolts i més revolts, mentre descobrim La Mola i el serrell de neu que adorna els cims del Pirineu llunyà. Allà assegut al seient de l'autocar m'acut l'evocació de la primera Festa, a finals de maig del 62, amb el tren especial que ens deixà a

Hostalric, va haver de ser a Hostalric perquè el govern civil de Girona era un xic més tolerant que el de Barcelona, que de cap manera va autoritzar un aplec com el que nosaltres volíem; quins temps més durs i aspres... tan de bo no tornin mai més. La vila d'Hostalric ens va rebre somrient i amb els braços oberts. En aquells anys de privacions, prohibicions i perills, va ser tan emotiu sentir aquell grapat de cançons a les places i carrers... Ostres quants anys que han passat... Enyoro l'edat d'aleshores, no pas la situació.

Arribem a Montserrat, amb la gana ja feta, entrem al self-service del restaurant Montserrat, rebem una bossa amb l'entrepà de pernil, el bric de suc de taronja, l'acreditació i el val pel dinar. Els primers s'asseuen a la terrassa plena d'aquest sol de primavera que escalfa els cors i no crema la pell. La resta ens resignem a instal·lar-nos a dins i cruspírm-nos l'esmorzar tot xerrant amb algun company o companya.

Quan sortim per anar cap el Monestir, multituds de persones sur-

ten de l'estació del cremallera, cada grup amb el seu idioma. Molts asiàtics. A l'atri una gentada. La cua per pujar al Cambril arriba fins a fora la plaça. Quan arriba en Jordi Merino, president de la FEEC, entrem a la basílica, és plena com un ou, els tres passadissos són plens de gent dreta. S'acaba la missa i l'escolania entona el Virolai, que molts seguim. Es buida i agafem seients, distribuïnt els cantaires pels primers bancs, segons la seva corda.

Falta poc per la una quan un monjo ens dóna la benvinguda. Escoltem la cançó del rossinyol i tot seguit comença la missa. Que és acompanyada dels cants de les corals.

Al Cambril no han parat de passar-hi devots de la Maredeu.

Aquarts de tres ja som asseguts al restaurant Montserrat. Els canallons de bolets i el pollastre venen seguits d'un tall de pastís. Resulta que avui mateix és l'aniversari d'en Jordi Merino, amb tantes corals com hi ha en aquest menjador no hi podia mancar una cançó de felicitació, la cantem tots plegats i ell bufa les espelmes. Tot seguit el cafè i una copeta d'Aromes ens alegren els esperits.

Tornem a l'església, d'una en una van passant les corals:

Coral de UES (Sabadell)

Antics Cantaires de l'Orfeó Gracienc

Coral Núria (UEC Gràcia)

Cantaires Muntanyencs (C.E. Gràcia)

Madrigalistes de Catalunya

i Cantaires d'els Blaus

Foto: Dolors Carrasquer

Des del presbiteri interpreten un parell de cançons cada una. Finalment s'apleguen tots els cantaires i canten quatre cançons que són molt aplaudides,

En Josep Bou, va cridant a totes les corals i entitats presents i ens fa entrega d'un original recordatori de l'acte, consistent en una peanya de fusta amb placa commemorativa que sustenta una pedra montserratina.

Tot seguit es tanca l'acte amb el Cant dels Adéus que cantem tots plegats, mentre enllacem les nostres mans.

Aun quart de set ja som tots dalt de l'autocar, en Bou ens compte n'hi surten 51 i sortim cap a Barcelona.

El dia segueix preciós, bon sol, atmosfera neta i cap problema de trànsit. A Barcelona parem als mateixos indrets que al matí i cadascú cap a casa.

Si Montserrat sempre ens escalfa el cor i ens vivifica, avui, sentint les nostres cançons ressonant en les altes voltes del temple, s'hi ha afegit el plaer senzill a la joia de la contemplació d'aquelles roques sagrades, per a tants de nosaltres ●

RUTA MODERNISTA PER TERRASSA

Diumenge, 25 de maig de 2014

Per: Anna Tomàs i Domènec Palau

Ens trobem a l'estació dels ferrocarrils de la plaça de Catalunya, com és normal uns a baix de l'andana i els altres a fora, som 12, fem camí cap a Terrassa per fer la ruta cultural del modernisme. En arribar a Terrassa ens esperen 2 socis més, total serem 14.

Foto: Domènec Palau

Sortim escopetejats ja que anem justos de temps, doncs a La Masia Freixa ens espera l'Ester que serà la nostra guia oficial del descobriment de les meravelles que ens esperen. L'Ester ens dóna la benvinguda i ens fa una breu història del topònim de Terrassa i el que representà la indústria

tèxtil llanera en la creació d'aquesta ciutat per l'economia i l'arquitectura modernista.

El nom de Terrassa s'origina a partir de la denominació Terracium castellum, 'castell de terra'. Aquest nom surt citat en un document de l'any 801, al·lusionant a la resistència davant les tropes musulmanes, i hom imagina que feia referència al material de construcció d'algun edifici militar.

Apartir del segle X s'utilitza la forma Terracia, que es catalanitzava com a Terraça. Al segle XVI el nom es transforma en Tarrassa, que va ser la forma més habitual fins al final del segle XIX. L'historiador Josep Soler i Palet va recuperar l'ús de la forma amb e: Terrassa. Alguns estudis etimològics, però, suggereixen que la forma correcta hauria de ser Terraça, però s'ha descartat la seva adopció.

Amb l'entrada de la revolució industrial del S.XIX, Terrassa s'especialitza en el tèxtil del sector de la llana, apareixen naus industrials i

Grup durant el recorregut (foto: Pilar Ventura)

edificis privats propis de l'època modernista.

La masia Freixa està situada en el que avui és el Parc de Sant Jordi, antigament eren els jardins de la masia d'estil romàntic dissenyats per Rafael Banet, actualment el conjunt es troba al bell mig de la Ciutat.

Construïda el 1896, va ser pensada originalment com a fàbrica de filats i va ser reformada entre el 1907 i el 1914 per Lluís Muncunill i Parellada, que la va transformar en la residència familiar de l'industrial tèxtil Josep Freixa.

L'arquitecte la va convertir en una de les joies del modernisme terrassenc, amb la seva estructura d'arcs i voltes d'inspiració gaudiniana i els murs pintats de blanc, d'on sobresurt una alta torre.

La teulada sinuosa, amb una estructura de voltes de maó pla que conjugaven la tradició de la volta catalana amb la modernitat dels nous materials; el revestiment de morter té petits vidres incrustats que li donen l'aparença d'un gris brillant.

L'interior, molt reformat, però que encara conserva el mobiliari del menjador i del despatx, dissenyat per Joaquim Vancells.

Cal destacar la seva singularitat, originalitat i exclusivitat, per la qual cosa esdevé una joia arquitectònica única dins del Modernisme.

Durant molts anys ha albergat el Conservatori Municipal de Música. A hores d'ara acull les oficines del Síndic Municipal de Greuges i de l'Oficina de Turisme de l'Ajuntament.

De la masia continuem el recorregut de la ciutat passant per davant d'altres edificis modernistes, com el Mercat de la Independència, la Farmàcia Albinyan (actualment tots dos encara en servei), La Societat General d'electricitat, l'Ajuntament de Terrassa (d'estil neogòtic), passem per la Torre de Palau, no és un edifici d'estil modernista, es tracta d'una torra vestigi del castell de Palau de Terrassa S.XII, símbol de la ciutat, que segons alguns historiadors dona el nom a la ciutat.

Continuem cap a la Casa pairal de Joaquim de Sagrera, fabricant tèxtil de final del segle XVIII i començament del XIX.

És un model d'habitatge de la burgesia industrial de l'època.

L'origen de la casa anomenada avui, Alegre de Sagrera es remunta a finals del segle XVIII: el 1768, Anton Sagrera i Casanoves compra dos casals del carrer de la Font Vella.

D'aquella primera casa es conserven actualment tres estances del primer pis decorades amb pintures murals del pintor barceloní Josep Arrau i Estrada de començaments del segle XIX: el gran dormitori principal (Sala Salvans), la sala (Sala Hernán Cortés) i l'habitació del matrimoni (Sala Judici de Salomó).

A finals del segle XIX, l'hereva de la família Sagrera, Mercè de Sagrera, es casa amb l'industrial tèxtil vinculat a l'oligarquia local Francesc Alegre i Roig. Mercè aporta al matrimoni la casa del carrer de la Font Vella. El projecte s'encarrega a l'arquitecte municipal d'aleshores, Melcior Viñals i Muñoz.

La remodelació de l'edifici configura una nova planta en forma d'U amb dues ales laterals que alliberen un espai central com a pati. L'edifici reformat està constituït per un soterrani, una planta baixa, un primer pis i unes golfes.

De l'antiga casa pairal de començament del segle XIX queden intactes tres estances amb la seva decoració: la sala, el dormitori principal i el de matrimoni. Les hortes de la part posterior de la casa també són remodelades i es converteixen en un extens jardí d'inspiració francesa, amb diverses edificacions annexes.

Els principals elements d'inspiració modernista es fan més evidents a la façana posterior de la casa i en els interiors que no pas a l'austera façana principal. Destaquen especialment els

Masia Freixa (foto:Pilar Ventura)

treballs de forja, els mosaics, els vitralls emplomats i pintats, les pintures murals i els relleus escultòrics.

L'envidriat és un espai annex al saló, format per una lluminosa tribuna d'estructura metàl·lica coberta de vitralls pintats i emplomats fets per l'empresa Maumejéan, amb seu a Barcelona, que dona a la façana posterior de la casa. La part inferior de la tribuna té un arrimador de mosaic ceràmic.

El saló principal, amb pintures murals de Pere Viver, s'obre a la galeria que dona al pati.

El pati comprèn l'espai entre les dues ales de la casa i es tanca al nord amb una gran reixa de ferro forjat amb decoració de garlandes i roses que separa la casa de la resta del jardí. El paviment està format per un mosaic amb tessel·les de marbre de tres colors que configuren

una lleugera decoració vegetal i la inscripció "SALVE" davant la reixa. El jardí és d'estil romàntic francès.

Pujant l'escala noble es pot admirar el quadre monumental de Joaquim Vancells amb una imatge de Joaquim de Sagrera lluitant contra els francesos el 1818 a les muntanyes de Rubió.

Des d'aquí s'arriba a les úniques estances conservades de la casa del segle XIX, tres salons amb uns sostres molt treballats, decorats amb pintures murals sobre la conquesta de Mèxic, la història de Salomó i escenes bíbliques, respectivament.

Convertida en museu des del 1974 acull una gran quantitat d'obres d'art, fent-se notar la col·lecció d'estàtues orientals. Es tracta de prop de 400 peces, que provenen de la Xina, el Japó i el sud-est asiàtic.

La Casa Alegre de Sagrera s'erigeix com un model d'habitatge de la burgesia tèxtil local, ja que la distribució dels espais, tant els nobles com els del servei, permet interpretar la manera de viure d'una família burgesa des de començaments del segle XX fins a la crisi del tèxtil dels anys setanta. L'any 1973, la Casa, adquirida per l'Ajuntament de Terrassa, es converteix en museu.

Meravellats pel conjunt de la casa burgesa, ens dirigim cap a la realitat obrera, anem a l'antic Vapor Aymerich. Peça clau del patrimoni industrial modernista, actual Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya.

A principis del segle XX a la ciutat de Terrassa hi havia quasi 40 vapors, un d'ells era el de l'empresa de teixits de llana Aymerich, Amat i Jover que es va inaugurar el novembre de 1908. Els senyors Josep Aymerich, Pau Amat i Francesc Jover van encarregar a l'arquitecte modernista, Lluís Mun-cunill, les obres d'aquesta singular fàbrica.

La fàbrica era alhora un edifici funcional i un edifici bonic. Els treballs es van realitzar entre 1907 i 1908 i van donar feina ordinàriament a uns 200 operaris. Mentre va durar l'obra, i en contra del que era usual a l'època, no va haver-hi cap accident.

L'edifici consta d'una gran nau de producció que té annex un edifici de tres cossos destinat a allotjar la secció energètica i motriu, un pati i dependències d'oficines que fan façana amb el carrer.

La nau de producció és un espai extraordinàriament uniforme. La sustentació de la cobertada es realitza mitjançant 300 pilars de ferro colat fets als tallers de la Nova Vulcano de La Barceloneta. La sala està coberta amb arcs i voltes de maó tibades amb ferro. Les voltes es combinen amb claraboies adoptant el sistema de "dents de serra". La nau no té finestres, la il·luminació zenital s'aconsegueix amb les àmplies claraboies.

Les voltes de la coberta són extraordinàriament agosarades i estètiques amb materials moderns

(ferro colat) i materials econòmics (rajoles i maons), Muncunill va aconseguir una extraordinària combinació de funcionalitat i estètica, la sala de màquines, de gran sobrietat li permet distribuir racionalment l'energia al conjunt de la nau.

En el vapor es realitzava el procés tèxtil de la llana, des de l'entrada de les bales de llana fins el teixit acabat, preparat per a la seva venda. A la fàbrica hi havia multitud de màquines que eren mogudes inicialment per la força proporcionada per una màquina de vapor, el qual era generat per la combustió del carbó.

El carbó arribava per via marítima al port de Barcelona i es transportava a Terrassa amb tren i de l'estació fins a la fàbrica amb carros; un cop allà es dipositava a les carboneres a través d'unes trapes situades al pati d'entrada de la fàbrica.

Però a partir de 1914 es va abando-

nar i l'ús de la màquina de vapor i es va implantar l'electricitat com a font d'energia a la fàbrica.

A la fàbrica hi treballaven homes, dones i nens a les diferents seccions.

El 1962 la nau va quedar greument afectada per les riudes de Terrassa. Finalment va plegar l'any 1976.

En acabar la visita ja era hora de pensar en dinar, ens encaminàrem cap el parc de Vallparadís, passem per davant de la casa modernista del que eren els antics magatzems de Joaquim Alegre (actual arxiu Tobella), i per les restes de la nau del vapor Amat, actual sala Muncunill, en arribar al pla de Guardiola, un "xiringuito" ens acollí molt amablement, l'àpat era de carmanyola i cadascú aporta el que finalment fóra un pica de tot.

Tocava l'hora de tornar, era dia de votacions, cap el carrilet i cap a casa. Un dia molt instructiu i meravellats per l'arquitectura modernista!!! ●

Inmobiliaria 2cero

COMPRA - VENDA D'IMMOBLES

ASSEGURANCES, fins i tot de salut i d'inversió

Truca al telf. 647 952 638 i pregunta per la Maria. T'assessoraré en els temes que et preocupin sense cap compromís. Identifica't com a soci de l'AEC.

MUNTANYA

DATA		POSSIBLE LLOC	VOCAL
5/07/2014	Ds	Torrent de la Cabana	Domènec Palau
12-07-2014	Ds	Travessa del Carlit	Quim Llop
5/6-07-2014	Ds-Dg	Balaitouse	Yolanda/Roger

CAIAC

Dia	Activitat
5, 6 juliol	Costa Brava, Havaneres
12 juliol	Lluna plena Garraf
19-20 juliol	Estartit, illes Medes
26 juliol a 3 d'agost	Projecte Tricentenari
Agost	Proposta vacances: Grècia

INFANTILS - JUVENILS

juliol 13-27	CAMPAMENTS
--------------	-------------------

ALTRES ACTIVITATS

DATA		ACTIVITAT	VOCAL
1 juliol	dm	Reunió Junta Directiva	Junta
8 juliol	dm	Reunió de veterans	Frederic P.
Tots els dimarts	dm	Tallers de manualitats	Neus i M. Antònia

12-13 juliol

PEDRAFORCA (col·lectiva a la via del **100tenari** AEC)

ESCOLA D'ESPORTS DE MUNTANYA

GLACERA

FORMACIÓ	TEÒRICA	PRÀCTICA	LLOC
----------	---------	----------	------

ESQUÍ DE MUNTANYA

MONOGRÀFIC FORA PISTA	16 de Desembre	20 i 21 de Desembre	UECG
-----------------------	----------------	---------------------	------

PROGRESSIÓ PER CRESTES

MONOGRÀFIC	8 d'Octubre	11 i 12 d'Octubre	FEB
------------	-------------	-------------------	-----

ESCALADA EN ROCA

CURS NIVELL II	1, 8 i 15 d'Octubre	4 i 5, 11 i 12 d'Octubre	UECG
----------------	---------------------	--------------------------	------

EXCURSIONISME

CURS NIVELL I	1, 8 i 15 d'Octubre	4 i 5, 11 i 12 d'Octubre	AEC
---------------	---------------------	--------------------------	-----

DESCENS DE BARRANCOS

MONOGRÀFIC	2 de Juliol	5 i 6 de Juliol	FEB
------------	-------------	-----------------	-----

SEMINARI DE GPS: 25 i 26 D'OCTUBRE ●

Panoràmica del Montsant o s'han fet la majoria de les sortides del grup "Semprepodem" (foto: Quim Llop)

Senderisme

Vall d'Estiula de la Garsa o

TORRENT DE LA CABANA**Sortida apte per a tothom**

Per acabar el senderisme d'aquest curs proposem fer una sortida per a tots els nivells, amb dinar de carmanyola (amb cava de l'AEC), a la zona d'esbarjo de la font del Querol, (zona equipada amb font d'aigua potable, taules (limitades), aparcament i servei de WC).

Recorregut:

Zona de gran riquesa i bellesa natural, grans boscos de pins i zones de prats prepirinencs. El torrent de la Cabana, sense població que pugui contaminar les seves aigües, formada per gorgs i salts d'aigua, alguns d'ells d'alçada considerable, és considerat com a una de les zones més interessants i a l'hora més desconegudes del Ripollès.

Començarem per pujar per una pista forestal per continuar el recorregut seguint el torrent del riu. El primer grup seguirà la llera del torrent de fàcil accés però amb passos força drets. El segon grup seguirà el mateix torrent però fent ziga-sagues per superar el passos dificultosos fent la meitat del recorregut. Ens trobarem tots per dinar junts a la font del Querol, un prat amb l'ombra de pins.

Dia: dissabte, 5 de juliol

Recorreguts:

- 1r grup: 3 hores. Desnivell 350m. Recorregut: fàcil amb passos dificultosos moderats
- 2n grup: 2 hores. Desnivell 200m. Recorregut: fàcil, pendent moderada
- 3r grup: passeig a voluntat, sense desnivell apreciable.

Cal portar: botes de muntanya (+calçat per anar per riu, banyador, crema solar...). Barret, jaqueta. Esmorzar i dinar.

Preu:

Soci: 22,00€

Soci on-line: 27,00€

No soci: 33,00€

El preu inclou: autocar i copa de cava

Horari de Sortida: 8,00 davant de l'Agrupació
8,15 des de Fabra i Puig

Vocals: Domènec Palau i Xavier Sánchez ●

Senderisme

TRAVERSA DEL CARLIT

(2.921m)

*Dissabte, 12 de juliol***Recorregut:**

Sortirem una mica més enllà del poble de Portè i Pimorent, l'aparcament del Passet a 1708m d'altura per anar a cercar el GR-7 cap a l'espectacular Estany de Lanós (2.213 m), d'origen glacial és el més gran de la Cerdanya,

Alternatives:

- **1r grup:** Anar fins a l'Estany de Lanós en 2 hores i allà pujar fins al Pic de Castell Isard (2663m), davant del Carlit. Per tornar amb dues alternatives: el Coll de Pimorent o al lloc de sortida a Passet. Total 12/15 km i +1000 m -1000m de desnivell. Activitat de 6 hores.
- **2n grup:** Travessa del Carlit fins a Les Bulloses. 18 km + 1800m -1000m. Activitat de 9 hores. No apte per persones amb vertigen. Si al Carlit, encara hi ha neu, no es podrà fer aquesta opció.

Horari de sortida:

7,00 davant de l'Agrupació.

7,15 des de Fabra i Puig

Preu:

Soci: 30,00€; Soci on-line: 35,00€; No soci: 45,00€

Aquests preus inclouen autocar. Grup mínim de 25 persones.

Cal portar:

Botes de muntanya, bastons protecció solar, roba de muntanya (abric i impermeable). Menjar per a tot el dia.

Nota important:

Aquesta excursió no està lliure de riscos, per climatologia (insolacions, fred, pluja, llamps, etc...) morfologia (mal d'alçades, desnivells, terrenys pedregosos etc.), zoologia (bestiar, insectes, etc.) i orientació.

Vocals:

Salva Monpeat i Quim Llop

SENDERISME

DE TORROELLA DE MONTGRÍ A L'ESTARTIT

8ª i darrera etapa

(no deseu les xiruques, el setembre el tenim a tocar)

7 de juny de 2014

Per: Carme Valcarce

*Com de ràpid passa el temps i com de ràpids caminem.
Ja som a mar!!*

Grup a la Gola del Ter (foto: Joan Tarruella)

A les 8, hora especialment muntanyenca, 31 senderistes sortim des de l'Agrupació camí de Torruella de Montgrí. Aquesta vegada hi ha qui, a més de la motxilla, ha dut part de la família. També han vingut el Presi i la first. Diuen que per acompanyar-nos a la darrera etapa, jo crec que pel desnivell del camí.

La primera parada ha estat per esmorzar, bé, més aviat per fer cua. Un parell d'autocars han estat més matiners que nosaltres...

Una mica més espavilats tornem al bus que ens du fins el lloc on comencem a caminar. El recorregut és curt i agradable. El Ter ens acompanya

fins el seu desguàs i els camps de blat de moro i d'altres cereals ens decoren el camí.

Tot caminant, unes espurnes d'aigua i una olor desagradable ens anuncien que un pagès curós, està fumigant el seu tros. De ben segur que el seu panís no omplirà cap cistella ecològica. Em sap greu!!.

Sortosament la visió màgica d'unes Medes envoltades de boirina, esborra la pena per la terra enverinada. Una fotografia de grup ens ajudarà a recordar aquest paisatge.

La dificultat nul·la, un sol enteranyinat i un ventet generós fan que arribem a l'Estartit sense cap entrebanc.

(foto: Joan Tarruella)

Ara que ja hi som, hem de trobar el "xiringuitu" on ens esperen la Maria Jesús, l'Ivan i la Pepi. "Nous l'avons facilement trouvé".

Uns quants caminadors han dut carmanyola per dinar prop del mar. La resta, entaulats.

Del restaurant no en vull parlar. És una petita vendetta per incloure carn a l'arròs negre.

En acabar, tots cap el port, uns amb l'autocar i d'altres a peu. El Nautilus ens espera..

I tant que ens espera, sembla que tenim problemes a l'hora de trobar els que eren a la platja, de ben segur que en Xavi pateix...el capità, però, no té inconvenient a endarrerir la sortida. És simpàtic aquest capí, ens comenta que la velocitat de creuar és de 6ns, uns 12

Vista submarina a les Medes (foto: Joan Tarruella)

km hora. Sembla que anàvem a tota màquina!!

Dalt del vaixell ens repartim entre les dues cobertes i, un cop sortim del port, baixem a gaudir de l'espectacle marí. No sé si em fa massa gràcia això de les parets de vidre... L'Ivan s'ho passa d'allò més bé. Santa innocència.

Val a dir que tret de castanyoles, algun llobarro i més d'una mabre, la varietat de la fauna ha estat escassa. No em sento capaç de descriure la bellesa de les Medes, no hi ha prou en veure-les, cal mirar-les, admirar-les i tornar-les a mirar.

Amb barca prop de la Roca Foradada (foto: Joan Tarruella)

Una fotografia a peu del catamarà i un plat/foto (un pèl "cutre"), empolainaran les parets de l'Agrupà.

"Todo pasa y todo queda, pero lo nuestro es pasar, pasar y haciendo caminos, caminos sobre la mar..."

Nosaltres també continuarem fent camins, si més no, el de tornada a casa.

Xavi, Domènec i Manel, gràcies. Ha estat un dia esplèndid.

Nota al peu: m'ha agradat això de "ser conduïts" per una dona... (La xofer de l'autocar va ser la Carme) ●

CICLE D'EXCURSIONS PER COLLSEROLA

Dimarts, 29 d'abril

De les Llars Mundet a Cerdanyola del Vallès

8Km, 350m+, 3h

Per: Domènec Palau

La Serra de Collserola; tan propera i tan desconeguda.

Des de la Secció de Muntanya s'han proposat 4 sortides a Collserola. Entrada ja la calor, és d'agrair la proposta d'aquestes caminades a la tarda i a la cara nord on el bosc es espès i protegit del Sol.

Cim de la Magarola (foto: M. C.)

Les 4 de la tarda. Punt de trobada, estació del metro de les Llars Mundet, de mica en mica , ens anem agrupant els 9 que participarem a la caminada d'avui.

El que sembla insòlit és una realitat, comencen a caminar per la ciutat, som en els terrenys de les Llars Mundet, passem per sobre del Velòdrom d'Horta, voltem el laberint i ens diri-

gim cap el Turó del Maltall de Magarola, fem un tros de la carretera de les aigües, el dia és calorós i el sol ens toca de ple, la pujada és forta, la suada està assegurada, a pas moderat anem pujant cap el turó, uns bufem més que els altres, portem el pap ple, qui més qui menys a dinat fa poc.

Quant ens apropem al Turó el grup ja ha compassat el pas, el dia és esplèndid les vistes urbanes sobre Barcelona són extraordinàries , algú fa referència a la ciutat dels 7 turons i és que la plana que envolta Barcelona també té 7 turons igual que Roma o potser serà que tenim més basíliques i temples expiatoris que Roma?. Tant és, ja hem recuperat l'alè i seguim fent camí, passem pel Pas del Rei i pugem al Turó de Valldaura, on hi ha una torre de vigilància forestal. Novament anirem a parar a la carretera de les aigües per passar per sobre d'un pont la carretera Bv-1415 o coneguda com

carretera del Forat del Vent, pugem a un mirador on hi han uns bancs encarats cap a les esplèndides vistes del Vallès, estem a 352,8 metres, davallem una mica i anem a buscar la serra d'en Fotjà que la seguirem un bon tros per baixar cap el torrent del mateix nom.

Fem una paradeta per compartir un mos i tot seguit emprenem la caminada, seguim la pista forestal, un camí, un sender i espeteguem a baix del torrent, per on seguirem per una traça de senglars, o potser un corriol? Al cap d'una estoma retornem a la pista forestal.

Ara ja no fa calor, la tarda és agradable i l'excursió tot un descobriment del parc. Passem a prop d'una zona que sembla ser un control de la fauna local, estris desconeguts, i nius estranys a dojo a l'alçada d'un metre de terra ens criden l'atenció, alguns d'ells amb instal·lació elèctrica, sorprenent!, el mes xafarder del grup, posa el nas dins d'un dels nius i descobrim que es tracta de cèl·lules de detectors de moviment, que posen en funcionament una càmera, que retrata els animalets, o potser una càmera de vídeo? Sigui com sigui s'ha quedat ben retratat l'"animaló" xafarder del grup.

Passem per sota del Turó de Can Cerdà, des de Can Codina divisem l'Ermida de Santa Maria de les Feixes, una petita ermita que com una estampa ressalta el seu blanc immaculat al mig d'un camp conreat de cereals d'un verd esplèndid i homogeni, passem per

sota de l'antic aqüeducte de Can Canaletes, motiu de l'inici d'una dialèctica conversa de si l'aqüeducte encara es actiu o no, ja que sembla ser que queda tallat, però això no té importància ja que una petita enfilada hauria solucionat el dilema, lo important és que ningú tingui la raó el cas és mantindre viva la controvèrsia, passem per sota del Turó de les Fontetes, un petit turó que en el seu dia l'Ajuntament de Cerdanyola el reservà per a parc. Però que de mica en mica l'especulació del propi ajuntament se l'anat engolint, ells en diuen instal·lacions municipals pel bé comú, "Vaja".

Ja som a la fi del nostre recorregut, un tren de rodalies ens retornarà al cor de la ciutat.

El temps ha estat esplèndid, el dia insuperable, la companyia extraordinària, i la idea de fer questes sortides per Collserola ha estat molt encertada, repetirem d'aquí a 15 dies.

La Serra de Collserola; tan propera i tan desconeguda

La serra o macís de Collserola és considerada com un parc periurbà, un dels parcs metropolitans més grans del món, enmig d'una de les àrees urbanes més denses de la ribera mediterrània, inclou part dels termes municipals de nou municipis.

Collserola mira al mar des d'un pendent molt pronunciat, i al Vallès des de nombroses valls suaus i boscoses. Dels nombrosos turons que

componen el seu perfil, el Tibidabo és el més alt (512 m).

El Parc de Collserola és una veritable illa verda de més de 8.000 ha. de 17 km de llargària i 6 km d'amplada, el poblen uns 10 milions d'arbres, 1.000 espècies de plantes diferents i 190 tipus d'animals vertebrats. Dominen els boscos mixtos de pi i alzina. A les zones humides i als barrancs hi ha boscos de ribera. També es troben conreus i zones de matoll. La reserva de la Font Gropa i la zona de la Rierada són espais d'interès natural especial.

Hi ha una gran quantitat de fonts com la de la Budellera i la d'en Ribes, masies antigues i ermites d'interès, com Sant Medir, Sant Bartomeu de la Quadra, Santa Creu d'Olorda i Sant Iscle de les Feixes, entre d'altres. Però també hi podem trobar jaciments arqueològics que ens indiquen que el parc ha estat poblat de fa molt de temps.

Esta creuada en tots els sentits per senders de petit recorregut, GRs, itineraris d'esbarjo i de BTT. També hi podem trobar rutes d'escalada •

AGRAÏMENT A EN XAVI DIEZ !!!!

Per: Albert Sambola

Comprend i comparteixo els sentiments que han fet que presentessis la dimissió al davant de la SEAM, després dels anys que has estat “buidant-te” per fer créixer l’AEC, en nom de la SEAM.

En Xavi Díez a Montserrat

El teu esperit organitzatiu i de lideratge per aconseguir fites importants, en el sí de la nostra

secció, t'ha representat un cost elevat d'esforç i sacrifici. Per això, penso, que et mereixes un reconeixement per poder destacar la teva tasca immillorable.

Xavi, pots estar segur que no has passat pas de puntetes per l'AEC, sinó que has trepitjat fort, sense fer soroll però amb eficiència, mantenint la SECCIÓ D'ESCALADA I ALTA MUNTANYA de l'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA “CATALUNYA”, a un nivell tècnic, pedagògic i de companyonia molt i molt alt.

Gràcies pels moments viscuts plegats.

Gràcies per la teva amistat •

31-05-14

SIURANA-L'ARBOLÍ

Darrera etapa de la ruta del Montsant

Per: Eva Lerma

Després d'una setmana de tempestes que van motivar la desconfiança de 4 semprepodemistes, finalment, i un cop més, els meus esforços de projecció de bon temps van triomfar i el dia 31 de maig va despuntar esplèndid i assolellat.

La Trona (foto: Quim Llop)

A les 7h en punt del mati, el flamant autocar de capacitat XXL ens esperava puntualment a la cantonada de Padilla i Provença per posar direcció cap a la serra del Montsant i així acabar de recórrer en el tram que ens quedava pendent a Siurana.

El nostre flamant guia, el Quim, va donar la benvinguda al membre més jove de l'expedició, l'Enric, que amb els seus 10 anys, ens va demostrar una gran capacitat de resistència a la

muntaña i ens va deixar enrere al primer "repechón". També vam donar la benvinguda al grup a l'Adriana i l'Ester que es van estrenar en aquesta ocasió.

Per no perdre el costum, el Quim ja ens havia modificat la ruta prevista abans de sortir i, enlloc de pujar a Siurana pel camí ral de Cornudella per després continuar per la Trona i baixar al Toll de la Palla i tornar caminant fins a Cornudella vorejant el pantà, ens va proposar un pla B: sortir de Siurana fins a l'Arbolí pel sender dels gorgs.

Bany al riu (foto: Eva Lerma)

La proposta va ser aprovada i l'autocar ens va deixar al poble de Siurana on ens vam fer la foto de sortida al precipici que hi ha al sostre del refugi i que té una fantàstica vista d'aquesta serra. Ens va meravellar la visió del castell, que va ser el darrer reducte musulmà de Catalunya. De fet, segons relata la llegenda, la reina Abd-el-Azia, hi estava celebrant una de les seves festetes, quan una fletxa va travessar la seva finestra. Presa de pànic i en veure's derrotada, va pujar al seu cavall blanc, li va tapar els ulls, es va dirigir al precipici perseguida per les tropes cristianes, i el va empènyer al buit. L'animal, va intuir el perill i va clavar la seva ferradura a la roca que encara en conserva la petjada.

Precisament des del Salt de la Reina Mora, vam iniciar el nostre recorregut particular al PRC7 per anar a trobar el sender dels gorgs. El solet que ens va acompanyar tot el camí ens va permetre fins i tot, als més agosarats, un banyet al darrer gorg del PRC85 abans de dinar.

Les pluges dels darrers dies ens havien regalat paisatge exuberant i van contribuir a augmentar el caudal del riu Siurana. No tant però com el Quim preveia, per la qual cosa, no vam poder fer ús de la supercorda de 30 m que va arrossegar tot el camí "per si de cas".

Jafresquets i amb la panxa plena, vam enfilar el GR7 en direcció l'Arbolí, passant per Gallicant, un poble abandonat entre camps de cereals.

Entre que el Quim no es va perdre ni una vegada i que el Salva ens va fer el salt en aquesta ocasió, no hi va haver cap intent de "marradeta" per enfilar el Puig de Gallicant, per exemple, cosa la qual ens va fer perdre el punt d'aventura a que ens tenen acostumats aquest parell. La caminada va transcórrer doncs plàcidament i vam arribar a l'Arbolí "xinoxano" encara amb sol, tot i que el cel del Montsant començava a envoltar-se de núvols negres que no auguraven res de bo. Quan vam acabar les cervesetes i refrescos de rigor i vam anar cap a l'autocar, van començar a caure les primeres gotes. Tot estava controlat!

Amb aquesta darrera etapa va acabar la ruta del Montsant i la programació del curs 2013-14 que ha resultat força interessant. A veure quins nous reptes ens tenen preparats als Sempredodem pel curs vinent!

Bon estiu a tots! •

CIM DEL MONTCLAR (948 m)

CONCA DE BARBERÀ

Per: **Jordi Pino i Caterina Rodríguez**

Aquest cim, que es troba situat a l'extrem nord-est de la serra de Comaverd, és un fantàstic mirador de la Conca de Barberà, l'Urgell, la Segarra i el Camp de Tarragona. Format per roca calcària conglomerada del triàsic, separa les aigües del riu Gaià pel llevant i sud, de les Francolí pel nord i ponent.

Montclar (foto: Jordi Pino)

Minsa, senzilla i gens dificultosa excursió, a un indret de secà que és l'entrada a la depressió central Catalana per les terres de l'Urgell i de la Segarra i on podem gaudir, a més de les vistes, de les restes d'una torre de l'antic Castell de Montclar, datat del segle XI, i de l'Ermita romànica de Sant Miquel de Montclar, que se suposa fou l'Església del castell i que ha sofert diverses restauracions.

ACCÉS

Amb automòbil ens hem de desplaçar a la vila de Biure de Gaià.

Aquest poble està situat a 2 quilòmetres de la carretera C-241 entre Santa Coloma de Queralt i Rocafort de Queralt. A Santa Coloma hi podem anar des d'Igualada, si venim del nord, o bé des de Montblanc, si venim del sud. Santa Coloma disposa d'altres accessos, no gaire recomanables per ser carreteres locals.

Venint de Reus, Tarragona, Valls o Vendrell arribem a Montblanc per la N-240 que porta a Lleida i, sense entrar a la vila, ens desviem per la C-14 direcció Tàrrrega i Andorra. Fem 2 quilòmetres d'aquesta carretera i en arri-

bar a La Guàrdia dels Prats, ens tornem a desviar cap a Sarral i Santa Coloma. Als quilòmetres 19,4 d'aquesta C-14, trobarem a mà dreta el desviament que ens du al poble de Biure. En entrar al poble, just travessar el riu (pal indicador), girem pel carrer de la dreta que tot seguit fa un nou gir a l'esquerra per arribar a una plaça presidida per una antiga Creu de Terme. Aquí aparquem el vehicle.

RECORREGUT

En resum, des del poble seguirem una pista direcció sud-oest fins un coll, on remuntarem direcció sud, per un llom, fins una carena pedregosa que ens atansarà fins el cim.

Les referències més importants i horaris sense comptar parades són:

0 minuts.- Biure de Gaià (630 m.). Sortim pel carrer de l'escaleta, deixant una font i l'església a la nostra esquerra. Forta pujada per carrer formigonat. També deixem a la mateixa mà i enlairat el Castell de Biure.

5 minuts.- Final del ciment (650 m). Just quan a la nostra dreta, també enlairat, deixem un rodó dipòsit d'aigua. La pista ara es torna més planera i circula per entre algun pi i algun camp de conreu. Ho fa per carena.

8 minuts.- Pista (670 m) Deixem una pista a mà esquerra que baixa cap a uns camps.

10 minuts.- Nova pista (675 m) Deixem un altre pista a mà esquerra que també baixa cap a uns camps. La pista principal segueix a estones per carena i per entre pins. Una mica més endavant deixa a la dreta un camp de conreu de secà, on al seu final hi ha un pal indicador.

20 minuts.- Pal indicador (710 m). Trencall. Deixem una pista que marxa planera cap a l'esquerra i enfilem la de la dreta, direcció Sant Miquel de Montclar, tal com ens informa el pal indicador. Seguim aquesta pista i ens apropem a una línia elèctrica.

30 minuts.- Línia elèctrica (760 m). La travessem per sota i la pista ara comença a fer pujada per tal d'arribar a un desdibuixat coll.

35 minuts.- Pal indicador (805 m) En aquest desdibuixat coll, deixem la pista planera que marxa de front cap al sud-est i prenem un camí que surt a l'esquerra direcció Sant Miquel. Anem per llom, direcció sud, en lleugera pujada, per un camí de còdols molt arrodonits i de pedra calcària conglomerada. Trobem marques grogues de pintura, travessem un petit bosc de pi i

tot seguit enfilem una dura pujada per terreny desarbrat, on només hi trobem romaní i garric, per tal de muntar fins la carena.

50 minuts.- Carena (930 m). Girem a la dreta i seguim per la carena pelada, només ocupada pel romaní i el garric. Al fons ja veiem les restes del Castell i l'Ermít. Anem planers amb alguna pujada i baixada. Una mica més endavant deixem a la dreta un camí que baixa i per on marxen les marques de pintura groga.

1 hora.- Sant Miquel de Montclar (955 m). Restes de la torre del Castell, un pal de ferro amb restes de senyera i l'ermita romànica de Sant Miquel de Montclar, en bon estat. Seguim la carena cap el vèrtex geodèsic.

1 hora i 5 minuts.- Cim del Montclar (948 m). Un pel més baix que Sant Miquel. Vèrtex geodèsic. Bones vistes en totes direccions.

Baixada desfent el camí de pujada.

HORARI

El recorregut de pujada el farem en poc més d'1 hora i el de baixada en 50 minuts.

DESNIVELL

El desnivell acumulat de tota l'excursió és d'uns 350 m. de pujada i 350 de baixada.

ÈPOCA

Aquesta ruta es pot fer a peu tot l'any, llevat de l'estiu, quan la calor pot ser asfixiant. Recomanem fer l'excursió al hivern.

PUNTS D'INTERÉS

Itinerari força interessant per les restes de la torre del castell de Montclar i l'ermita de Sant Miquel. Bones vistes en totes direccions que, entre el cim de Montclar i el de Sant Miquel, fan que cap a la banda de llevant, podem veure la forma curiosa en que estan disposades diverses serralades com les de Brufaganya, Miralles o Queralt. També es veu part de l'alta Anoia. Cap al nord tenim vistes sobre la serra de la Portella, les planes de la Segarra i l'Urgell, els dos Montsec i la serralada Pirinenca.

Ja a ponent veiem les planes de les Garrigues i totes les muntanyes de Prades, mentre que cap el sud podem distingir serralades prelitorals com la del Montmell i les planes del Camp de Tarragona, Alt Camp, Baix Camp i Tarragonès.

CLIMA I VEGETACIÓ

La vegetació i el clima és de caire mediterrani amb trets continentals. Matolls, sequera i forta calor els dies de sol. Al hivern podem tenir jornades de vent i dies rúfols, mentre que a primavera, estiu i tardor sovintegen els dies calitjosos amb forta calor.

EQUIPAMENT

Motxilla, gorra o barret. Llevat de l'estiu, cal dur roba protectora del vent. L'excursió es pot fer amb calçat tou. També recomanem dur una màquina de retratar i uns binocles. Cal dur aigua •

ALTES DEL MES DE MAIG

Fernando Bartoll Soto

La nostra més cordial benvinguda i el desig d'una ben profitosa estada a l'Agrupació ●

Senderisme per la desembocadura del Ter (foto: Joan Tarruella)

PAGAMENTS

Oficina La Caixa 0823 Padilla-Gaudí. C/ de Padilla, 271

COMPTES BANCARIS (IBAN):

100tenari: ES33 2100 0823 3902 0068 8916

AEC: ES27 2100 0823 3502 0068 9123

INFANTIL: ES37 2100 0823 3102 0068 9236

Important: Comenceu sempre indicant el vostre **nom i cognom** ●

CORREUS ELECTRÒNICS

aec@aec.cat

secretaria@aec.cat

comunicacio@aec.cat

butlleti@aec.cat

agrupactivitats@aec.cat

speleo.ere_aec@yahoo.es

escola@glacera.com

caiac@aec.cat

coordinacio.sij.aec@gmail.com

ALP SPORTS

TOT PER L'ESQUÍ

TOT PER MUNTANYA

15% descompte socis A.E.C.

BARCELONA

Av. Gaudí, 36
93 436 46 43

La Trona. Siurana. Grup "Sempredem" (foto: Quim Llop)

Senderisme per Siurana. Grup "Sempredem" (foto: Quim Llop)

Grup de senderisme de la Ruta del Ter abans de pujar a la barca

HORARI SECRETARIA A.E.C.

De dilluns a divendres de les 18:30 a 21:30 h.

SECCIONS

Secció de Muntanya i Senderisme (SM), Secció d'Escalada i Alta Muntanya (SEAM), Secció d'Esquí de Muntanya (SEM), Equip de Recerques Espeleològiques (ERE), Secció d'Esquí (SE), Secció de BTT, Secció Infantil i Juvenil (SIJ), Secció de Caiac, Secció de Cultura (SC), Secció de Turisme Equestre i Escola d'Esports de Muntanya Glacera ●

1912

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Padilla, 255-263, primera planta
08013 Barcelona
tel: 933 024 529

e-mail: aec@aec.cat
butlleti@aec.cat

web: www.aec.cat

Edita: AEC

President: Jep Tapias

2013

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Disseny i maquetació: Xavier Sánchez

Impressió: Empòrium

Coordinador: Manuel Cabanillas

En aquest butlletí hi col·laboren: Jordi Romagosa, Manuel Cabanillas, Jordi Pino, Caterina Rodríguez, Domènec Palau, Quim Llop, Joan Tarruella, Xavi Díez, Roger Sant, Joan Cabré, Carles Capdevila, Dolors Carrasquer, Anna Tomàs, Domènec Palau, Pilar Ventura, Carme Valcarce, Albert Sambola, Eva Lerma.